

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2361/2023
22.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2256/22 од 06.10.2022. године, у седници одржаној 22.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2256/22 од 06.10.2022. године, одбија као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2427/20 од 08.03.2022. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2427/20 од 08.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, за период од јануара 2014. године закључно са мартом 2021. године, исплати износ од 2.363.186,55 динара у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 210.675,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суд у Београду Гж1 2256/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен као преурањен тужбени захтев за накнаду материјалне штете у износу од 2.363.186,55 динара са припадајућом законском затезном каматом, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка са каматом, а обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова првостепеног поступка плати 8.250,00 динара, а изнад досуђеног износа одбијен је захтев за накнаду трошкова. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да

туженој на име накнаде поступка по жалби исплати износ од 33.000,00 динара, а изнад досуђеног износа одбијен је захтев за накнаду трошкова.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у смислу члана 408. ЗПП у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на радном месту полицајац. Решењем тужене од 31.12.2013. године тужиоцу је престао радни однос са даном 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Тужилац је на наведено решење изјавио жалбу, коју је решењем од 29.06.2015. године жалбена комисија одбила. Пресудом Управног суда У 11152/15 од 01.02.2018. године уважена је жалба тужилаца (међу којима је и тужилац у овом спору) и решење жалбене комисије поништено, а предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, након чега је тужена донела решење од 20.03.2019. године којим је тужиоцу поново утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Против овог решења тужилац је изјавио жалбу о којој је одлучено решењем жалбене комисије од 15.07.2019. године и којим је одбијена жалба тужиоца, а против ког је тужилац поднео тужбу Управном суду о којој још није одлучено. У овом спору постављеним тужбеним захтевом тужилац тражи исплату разлике између посебне пензије коју је у спорном периоду остваривао и плате коју би примао да није донето решење о престанку радног односа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио код тужене, у периоду од јануара 2014. године закључно са мартom 2021. године, исплати износ од 2.363.186,55 динара са образложењем да у спорном периоду тужилац није радио код тужене услед кривице и незаконитог поступања тужене, а код чињенице да је тужилац поднео тужбу Управном суду ради поништаја решења тужене – жалбене комисије Владе РС од 15.07.2019. године и које решење није правноснажно, због чега тужиоцу у одсуству коначног и правноснажног решења о престанку радног односа припада накнада штете у висини разлике коју би тужилац остварио на пословима које је обављао до престанка радног односа и пензије која му је исплаћивана у спорном периоду.

Одлучујући о жалби тужене, другостепени суд је закључио да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев са образложењем да Управни суд још увек није донео одлуку по тужби поднетој против другостепеног решења тужене од 15.07.2019. године, из чега произилази да је захтев тужиоца, за исплату разлике плате коју би евентуално остварио

да је наставио да ради код тужене и посебне пензије коју је у утуженом периоду примао, за сада преурањен.

Овакво становиште другостепеног суда заснива се на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 133. став 4. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 62/06 ... 99/14), прописано је да државном службенику престаје радни однос даном коначности решења о престанку радног односа.

Имајући у виду наведену норму, произлази да државном службенику радни однос престаје уколико је решење о престанку радног односа коначно. Међутим, поред тога, решење о престанку радног односа мора бити и правноснажно да би имало правно дејство. У конкретном случају, како је након доношења новог решења о престанку радног односа тужиоцу од 20.03.2019. године (које је потврђено решењем жалбене комисије од 15.07.2019. године) и које је као такво коначно, тужилац је поново поднео тужбу Управном суду за поништај наведених одлука, о којој до закључења главне расправе (у овом поступку) још није одлучено, произлази да исто није правноснажно. Из ових разлога, а како је у конкретном случају незаконитим поступањем тужене проузрокована штета тужиоцу, јер пропуст тужене да донесе законито решење о радноправном статусу тужиоца, за последицу има да је он лишен прихода које би остваривао по редовном току ствари, он има право на исплату разлике између зараде коју би остварио на пословима које обављао и посебне пензије која му је исплаћивана у спорном периоду.

Из наведених разлога, другостепена пресуда је преиначена, одбијена жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, сагласно члану 416. став 1. ЗПП.

Полазећи од успеха у поступку по ревизији, а сагласно одредбама члана 153, 154. и 163. ЗПП, тужена је обавезана да тужиоцу накнади тражене ревизијске трошкове од 18.000,00 динара за састав ревизије, према важећој АТ.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**